

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 66. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365627978080/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

— Selv om det er Orlogsskibe, er det maaske for tidligt at glæde sig, sagde Suzanne. Orlogsmænd kan jo ogsaa plyndre og brænde en By. Det har man set før.

Gabriel var alt andet end glad. Det saa ud til, at Jorden begyndte at brænde under ham. Han gik langsomt ned ad Stigen. Men Barbara og Suzanne kunde ikke rive sig løs fra Vinduet. De stirrede og stirrede, talte aandeløst i Munden paa hinanden og afbrød hinanden, smaa sloges om Kikkerten og raabte stadig: — Lad mig se! Lad mig se!

Barbara var altfor uforsigtig med sine Skorter. Hun tænkte slet ikke paa Stigen nedenunder. Gabriel kunde se hendes Ben.

— Ah Jesus naade os! blev Magdalene ved med at klynke. Hun stirrede raadløst paa alle sine Ting, der flød rundt omkring i Stuen.

... Ja, faa heller alt det af Vejen, sagde Gabriel tonløst.

Magdalene begyndte idiotisk at samle Papirer sammen.

— Gud! hørtes Suzannes Stemme ovenpaa: set, det nu er Sørovere, og at de kommer og voldtager os begge!

Barbara lo pludselig i varm Diskant, hendes Øjne straaledede: — Ja, du! Og tænk, hvor alle vil have ondt af os bagefter. Det bliver næsten det morsomste!

Gabriel kunde stadig se hendes Ben.

Staa nu ikke deroppe og bliv liderlige! raabte han. Det skulde lyde rask og spøgefuldt, men det var et Smertensbrøl. Saa rev han sig løs og styrtede nd.

Han havde genvundet sin Kraft. Som en saaret Hval arbejdede han sig frem gennem Gongen — imod Folkestimmelen. Da han var kommet ud paa Reyn mødte han de sidste Flygtninge. Han styrtede ind i den tomme Lejebod, op for at bringe sine Sager i Sikkerhed.

Men Barbara og Suzanne havde næppe anset hans Forsvinden. De blev mere og mere tryllebundne af Skibene.

— Nu kan jeg se det ene ganske tydeligt, raabte Barbara: det har tre Rækker af Kanoner og forgyldt Callion! Hun klappede i Hænderne.

Lagmanden kom gaaende gennem Gongen. Det var Synd at sige, at han skyndte sig, men opmærksomme Iagttagere vilde dog have bemærket, at han løftede Hælene noget hurtigere fra Jorden end sædvanlig. Hans Ansigt var ogsaa mærkelig spændt.

Landfoged Harne var ganske nde af sig selv. Hans P'aryk sad